

Lidská práva a FYSIS

Předpokládejme, že je cosi v hloubce pravdivého na myšlence všeobecných, univerzálních, nezadatelných a ničím lidským nepodmíněných (a tudíž „přirozených“) lidských práv, a nepokoušejme se tuto myšlenku hned odvysvětlit, dříve než se vůbec jen pokusíme si ji nechat dojít. Pokud ji alespoň takto hypoteticky vezmeme vážně, pak nemůžeme přehlédnout, že se těchto práv nedostává lidským jedincům teprve v okamžiku narození, zejména však, že je nemusíme a nemáme respektovat teprve od tohoto okamžiku, nýbrž že jsme již dnes odpovědni za jejich respektování i pokud jde o příští generace, tedy o jednotlivce, kteří se ještě nenarodili a dokonce kteří se možná vůbec nenarodí. Vezmeme-li tedy myšlenku lidských práv dost vážně, musíme i samu jejich „přirozenost“ chápat jinak, než jak jsme v jiných souvislostech běžně zvyklí. Tak zvaná „přirozenost“ lidských práv nemusí znamenat, že tato práva z nějaké přirozenosti vyplývají, ale právě naopak, že lidská „přirozenost“ je závislá spíše na nich, či přesněji řečeno, že tato „práva“ jsou v nějakém smyslu konstitutivním prvkem pro každého člověka, který má být skutečným, pravým člověkem.

(Písek, 031027-6.)